

“मीठे बच्चे- बाबा जो सदा सुख दिनुहुन्छ, दिनहुँ पढाउनु हुन्छ, ज्ञान खजाना दिनुहुन्छ यस्तो बाबालाई तिमीले नभुला। श्रीमतमा सदा चलिराखा।”

प्रश्न:- बाबाको जादुगरी कुनचाहिँ हो, जुन मनुष्यले गर्न सक्दैनन्?

उत्तर:- काँडाको यस जंगललाई बदलेर सुन्दर फूलको बगैँचा बनाइदिनु, पतित मनुष्यलाई पावन देवता बनाइदिनु- यो जादुगरी बाबाको हो, कुनै मनुष्यको होइन। बाबा नै सबैभन्दा ठूलो समाजसेवी हुनु हुन्छ जो पतित शरीर, पतित दुनियाँमा आएर सारा पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनुहुन्छ।

गीत:- बचपन के दिन भुला न देना...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले आफ्नो लागि गीत सुन्यौ। तिमी हौ माता-पिताका मीठा-प्यारा बच्चाहरू। बाबाले प्यारा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- मम्मा-बाबा भनेर फेरि नभुल। यदि भूल्यौ भने वर्सा गुमाउँछौ। तर बच्चाहरूले सुनेर पनि भुल्छन्, फेरि पनि बाबाले सहज बाटो बताउनु हुन्छ। घरबार, गृहस्थ-व्यवहार आदि केही पनि छुटाउनु हुन्न। भन्नुहुन्छ- गृहस्थी होस्, चाहे कुमार होस्, केवल श्रीमतमा चल्ने पुरुषार्थ गर। यस्तो बाबालाई कहिल्यै नभुल। बाबा शिकायत गर्नु हुन्छ- कुनै-कुनै बच्चा मम्मा-बाबा भनेर फेरि कहिल्यै आफ्नो समाचार पनि दिँदैनन्। बाबा सँग स्वर्गको बादशाही लिन्छन् फेरि उहाँलाई भुल्छन् र नर्कको जायदाद दिने पितालाई धेरै खुशीले चिट्ठी लेख्छन्। चिट्ठी आएन भने आमा-बुबा पनि चिन्तित हुन्छन्। सोच्छन्- थाहा छैन बिमारी भएको छ कि? बेहदका बाबाले पनि यस्तो सम्झनुहुन्छ- थाहा छैन बच्चाहरूको के हाल होला? प्रतीक्षा हुन्छ नि। ती लौकिक बच्चा त दुःख दिनेवाला पनि निस्कन्छन् तापनि उनीहरू सँग मोह जाँदैन। यहाँ फेरि अनौठो देख्छौ जुन बाबालाई भन्छन् हजुर माता-पिता... सम्मुख पनि बस्नु भएको छ। त्यसो त सबै बच्चाहरूले मुरलीद्वारा पनि सुन्छन्। बाबालाई थाहा छ- नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार कति सपूत छन्, कति कपूत छन्। बाबा मम्मा भनेर फेरि पनि छोडिदिन्छन्। गीतले पनि भन्छ- यस्तो बाबालाई किन भुल्छौ? यस्तो बाबालाई दिनहुँ चिट्ठी लेख्नु पर्छ। बाबाले पनि दिनहुँ खजाना दिनुहुन्छ। दिनहुँ पढाउनु पनि हुन्छ, प्यार पनि दिनुहुन्छ। बाबा, टिचर, सद्गुरु तीनै हुनुहुन्छ। लौकिक बाबालाई त बच्चाहरूले चिट्ठी लेख्छन्। गुरुलाई पनि याद गर्छन्। तर जो सदा सुख दिने, सत्यखण्डको मालिक बनाउने बाबा हुनुहुन्छ, उहाँलाई भुल्छन्। चिट्ठी पनि लेख्दैनन्। बाबालाई चिन्ता रहन्छ- के भयो? मायाले माय्यो वा विकारमा धकेल्यो। बाबा त मुरलीमा नै बच्चाहरूलाई सावधान गर्नुहुन्छ नि। बाबाले राय दिनुहुन्छ- यस प्रकार आफूलाई बचाउँदै गर किनकि यी हुन् बाबाको सबै भन्दा ठूलो बच्चा। सबैभन्दा अगाडि चलिरहेका छन्। यिनको पास सबै प्रकारको तूफान आदि आउँछन्। महावीर, हनूमान् यिनलाई नै भनिन्छ। अगाडि महावीर हुनाको कारणले मायाले पनि महावीर भएर पहिला यिनै सँग लड्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई जुन तूफान आउँछन् ती पहिला मलाई आउँछन्, जुन बाबाले अनुभव पनि बताउँछन्। तिमीले भन्छौ- बाबा हजुरलाई तूफान कसरी आउँछ? हजुर त समझदार हुनुहुन्छ। बाबाले भन्छन्- मेरो पासमा सबै आउँछन्। नत्र मैले तिमीलाई सावधान

कसरी गर्ने? तर बच्चाहरूले बाबालाई बताउँदै बताउँदै नन्। तूफानमा निसास्सिएर डुबेर मर्छन्। आफ्नो पद भ्रष्ट गरिदिन्छन् त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— एक आपसमा याद दिलाउँदै गर, बाबालाई पत्र त लेख। हरेक कुरामा एक-अर्कालाई सावधान गर। माया धेरै चतुर छ। घुस्सा मारिदिन्छ।

तिमी बच्चाहरू सारा दुनियाँको सच्चा समाजसेवी हौ। ती हदका समाजसेवीले हदको सेवा गर्छन्। उहाँ बाबा त सारा दुनियाँको समाजसेवी हुनुहुन्छ। सारा पतित दुनियाँलाई पावन बनाउने यो बाबा माथि छ। बाबालाई नै बोलाउँछन्। यस्ता बाबालाई बाबा भनेर फेरि बच्चाहरूले भुल्छन्। यो गीत पनि कसैलाई टच भएको हो। जसरी कुनै कुनै शास्त्र पनि राम्रो बनेका छन्, जो मनुष्यले आफ्नो पासमा राख्छन्। यहाँ त शास्त्र, चित्र आदि केही पनि छैन। यी चित्र पनि आफैले बनाएका हुन्। ती सबै चित्र हुन् संशयबुद्धि बनाउने। यी चित्र छन् निश्चयबुद्धि बनाउनेवाला।

दुनियाँलाई त यो थाहा नै छैन— यहाँ स्वर्ग थियो। भारतवर्षको कति मान छ। यहाँ नै शिवबाबा आउनुहुन्छ। शिवलाई बाबा भनिन्छ फेरि छन् ब्रह्मा बाबा। विष्णुलाई बाबा भनिंदैन। यो पनि तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ। दुनियाँका मनुष्यले त भन्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्, हामी पतित छौं आएर पावन बनाउनु होस्। तर यो थाहा छैन— उहाँले पतितबाट पावन कसरी बनाउनुहुन्छ। कहाँ लैजानु हुन्छ? केवल सुगाले जस्तै बोल्छन्। अर्थ त केही पनि जानेका छैनन्। अरे गड फादर भन्छौ, फादर अर्थात् सम्पत्ति, अरू कसैलाई फादर भनिंदैन। विष्णु र शंकरलाई पनि फादर भन्न सकिंदैन, अरू कसलाई कसरी भन्ने? सबैले सम्झन्छन्— गड फादर निराकार नै हुनुहुन्छ। आत्मा यस देहमा आएर पुकार्छ ओ गड फादर। बाबा आएर देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ। तिमीले बाबालाई भन्छौ बाबा हामीलाई पावन बनाउनुहोस् र पावन दुनियाँमा लैजानुहोस्। शिवबाबा आउनुहुन्छ पवित्र प्रवृत्ति मार्ग बनाउन।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी प्रवृत्ति मार्गवाला पावन थियौ। तिमीले नै चाहन्छौ हामी पावन बनौं। स्वर्गलाई याद गर्छौ। वैकुण्ठ भन्नाले कृष्ण याद आउँछ। यो सम्झदैनन्— प्रवृत्ति मार्गको महाराजा-महारानी, लक्ष्मी-नारायणलाई याद गरौं। अहिले मनुष्य चाहन्छन् शान्ति। यो सारा दुनियाँको प्रश्न हो। त्यसको जिम्मेदारी बाबा माथि छ। जब दुनियाँ नर्क बन्न पुग्छ, त्यसलाई स्वर्ग बनाउन बाबा नै आउनुहुन्छ। नर्क फेरि कसले बनाउँछ, कहिले बनाउँछ? यो कसैले जान्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई स्वर्गवासी बनाउँछु। स्वीट वर्ल्डमा लगेर फेरि तिमीलाई स्वीट बादशाहीमा पठाउँछु। यस्ता बाबा सँग त रात-दिन पढेर पूरा वर्सा लिनु पर्छ। वास्तवमा रात-दिन कसैले पढाउँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ बिहान सबेरै र राती सुत्नु अगाडि एक घण्टा नियमित पढ। बिहानको समय त सबैलाई मिल्छ। एक सेकेन्डको कुरा हो। केवल बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ। फेरि पनि तिमीले भुल्छौ। फेरि भन्छौ बाबा हामीले के गर्ने? याद पनि धेरै सहज छ। सृष्टिचक्रको ज्ञान पनि धेरै सहज छ। यो हो पाप आत्माहरूको दुनियाँ, तिमीहरू त पुण्यको दुनियाँमा जानु छ। शिवबाबालाई याद गर। गृहस्थ व्यवहारमा रहनेहरूको लागि पनि धेरै सहज छ। बाबाले बच्चाहरूलाई अवश्य याद गर्नुहुन्छ। फलानोको कहिल्यै चिट्ठी आउँदैन, के भयो होला? वा

जब सम्मुख आउँछन् अनि सोध्छु— के बेहोश त भएका थिएनौ? बाबा सँग यति प्यार छैन, पाई पैसा कमाउनेमा प्यार जान्छ। बाबालाई समाचार दिनु पर्छ। बाबा हामी सन्चै छौं, खुशी छौं। अरूलाई पनि परिचय दिइराख्छौं। बाबा त दिनहुँ मुरलीमा याद-प्यार पठाउनुहुन्छ। बाँकी एक-एकको नाम त लेख्न सकिंदैन। बच्चाहरूले पनि आफ्नो समाचार दिनु पर्छ।

यतिबेला सारा दुनियाँको मुख कालो भएको छ। तिनीहरूलाई बाबा आएर गोरो बनाउनुहुन्छ। बाबाले दुनियाँको मुख फेरिदिनुहुन्छ। काँडाको जंगललाई फूलको बगैँचा बनाउनुहुन्छ। कस्तो जादूगर हुनुहुन्छ, स्वर्गको बगैँचामा भारतवर्ष नै हुन्छ। वहाँ यो थाहा हुँदैन— हामी भन्दा पछि अरू को-को आउनेवाला छन्। सम्झन्छन्— अवश्य हामी नै विश्वको मालिक हौं। सत्ययुगलाई भनिन्छ गार्डेन अफ अल्लाह। फेरि जंगल कुनै गडले बनाउँदैनन्। त्यो त रावणले बनाउँछ। रावण पुरानो दुश्मन हो, जसलाई कसैले जान्दैनन्। बाबा सोध्नुहुन्छ— तिमी कसको सन्तान हौ? बाबा हामी ब्रह्माका बच्चा हौं, शिवबाबाका नाति हौं। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा वर्सा दिनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ। तिमी बाबाको बच्चा बनेका नै हौ वर्सा लिनको लागि। बाबा भन्नुहुन्छ— याद राख, भुल्नु हुँदैन। भन्दछन् बाबा घरी-घरी भुल्छौं। अरे तिमीलाई जसले नर्कवासी बनाउँछ, उसलाई याद गर्छौ र स्वर्गवासी बनाउने बाबालाई भुल्छौ? बाबालाई भुलेनौ भने वर्सालाई पनि भुल्दैनौ। यतिबेला त बाबा हाजिर नाजिर हुनुहुन्छ। भन्दछन् पनि हाजिराहजुर... त्यो पनि गुप्त छ। यस्तो भनिदैन— हामीले उहाँलाई देख्छौं। आत्मा गुप्त छ, त्यस्तै बाबा पनि गुप्त। आत्मा शरीरमा आएर बोल्छ, मलाई पनि शरीर चाहिन्छ। नत्र आउने कसरी? गर्भमा आउँ भने गर्भ जेलमा आउनु पर्छ। म गर्भ जेलमा किन आउने, मैले कुनचाहिँ पाप गरेको छु र? गर्भ महल त हुन्छ नै स्वर्गमा। म स्वर्गमा आएर के गर्ने? स्वर्गको मालिक त तिमी बच्चाहरूलाई नै बनाउँछु। यहाँ सम्मुख बसेर सुन्दा सबैलाई आनन्द आउँछ। यहाँबाट बाहिर गएपछि सबैथोक भुल्छन्। २१ जन्मको राजाई लिनु र साधारण प्रजामा पद पाउनु फरक त धेरै हुन्छ नि। भीलहरूले सुख्खा रोटी खान्छन्। धनवानले माल खान्छन्। फरक हुन्छ पदको। तर दुःखी त दुवै नै हुन्छन्। स्वर्गमा फेरि सबै सुखी हुन्छन्। तर पद नम्बरवार हुन्छ। हामीले पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाउनु छ। मम्मा-बाबालाई अनुसरण गर्नु छ। यस समय श्रीमत मिल्छ। माता-पितालाई अनुसरण गर्नु पर्छ। माता-पिता त साकारमा चाहिन्छ। शिवबाबालाई त पुरुषार्थ गर्नु छैन। मम्मा-बाबाले पुरुषार्थ गरेर २१ जन्मको राज्य भाग्य लिन्छन्। फेरि जसले राम्रो पुरुषार्थ गर्छ, ऊ गद्दीमा बस्छ। ८ पास विद अनर हुन्छन्। त्यसमा आउनु पर्छ। त्यसमा नभए १०८ मा आऊ। मार्जिन त १६१०८ को पनि छ। १६१०८ को धेरै ठूलो माला हुन्छ। त्यसलाई बसेर जप्छन्। यहाँ माला जप्ने कुरा हुँदैन। बाबा त भन्नुहुन्छ अनुसरण गर। यी वृद्ध ब्रह्मा पढेर पास भएर नम्बरवनमा जान्छन्। मम्मा जवान पनि नम्बरवनमा जान्छिन्। तिमीले पुरुषार्थ किन गर्दैनौ? लापर्बाही किन गर्छौ? बाबालाई पत्र पनि लेख्दैनौ? याद पनि गर्दैनौ? प्रण पनि गरेर जान्छन् तर बाहिर गएपछि खलास। मैले भन्छु पनि— तिमी बाहिर गएपछि भुल्छौ। भन्छन् बाबा हामीले भुल्दैनौं। फेरि भुल्छन्। अचम्म छ नि। यो हो बिल्कुल नयाँ पढाइ जो कुनै शास्त्रमा छैन। कसैले बुझ्न सक्दैन। अहिले बाबाले

दृष्टि दिनु भएको छ- यस अन्तिम जन्ममा। बाबाले सुनाउनुहुन्छ- मैले गीता पनि पढ्थे। नारायणको पनि पूजा गर्थे। गद्दीमा पनि नारायणको चित्र राख्थे (इतिहास सुन्यौ नि) लक्ष्मीलाई कसरी मुक्त गरिदिँ। दुनियाँका मानिस सँग धेरै युक्तिले चल्यो पछि। तिमीले पनि गुप्त रीतिले बाबाको परिचय दिंदै गर- बाबा र वर्सालाई याद गर। स्वर्गका हुन् देवी-देवता, त्यसैले लक्ष्मी-नारायणको चित्र बनाइएको छ। पहिला त्रिमूर्ति राखिइएको थिएन किनकि ब्रह्मालाई देख्दा ठीक मान्दैनन्। तर ब्रह्मा बिना काम कसरी हुन्छ। बी.के.ले बाबालाई न देखे काम कसरी हुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- गीतामा लेखिएको छ मनमनाभव, मध्याजी भव। चाहे मुक्तिको वा जीवन मुक्तिको दुवै वर्सा मैले दिन सक्छु, अरू कसैले सक्दैन। धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा छन्। अमृतबेला उठेर विचार सागर मन्थन अवश्य गर्नु पर्छ। दिनमा बरु काम गर तर अमृतबेला ४ बजे देखि ५ बजे सम्म बसेर याद गर्नु भन्ने धेरै सुख महसुस हुन्छ। बाबा स्वीट होमबाट हामी बच्चाहरूलाई पढाउन आउनुहुन्छ, फेरि जानुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भन्ने विकार निस्कन्छ। जब सच्चा सुन बन्छौ, तब पास विद अनर हुन्छौ। यदि उच्च पद पाउनु छ भने पुरुषार्थबाट के हुन सक्दैन? बाबा फेरि पनि भन्नुहुन्छ- यस ईश्वरीय बचपनलाई नभुल। यस्ता बाबालाई घरी-घरी याद गर्नु पर्छ। यादबाट तिमी कन्चन बन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कुनै पनि प्रकारको लापर्बाही नगर। एक-आपसमा सावधान गरेर, बाबाको याद दिलाएर उन्नति गर। आफ्नो ईश्वरीय बचपनलाई भुल्नु हुँदैन।
- २) माता-पितालाई अनुसरण गर्दै जाऊ। मायाको तूफान सँग नडराऊ। अमृतबेला बाबाको यादमा बसेर सुखको अनुभव गर।

वरदान:- दृढ संकल्प रूपी व्रतद्वारा आफ्नो वृत्तिलाई परिवर्तन गर्ने महान् आत्मा भव

महान् आत्मा बन्ने आधार हो- “पवित्रताको व्रतलाई प्रतिज्ञाको रूपमा धारण गर्नु”। कुनै पनि प्रकारको दृढ संकल्प रूपी व्रत लिनु अर्थात् आफ्नो वृत्तिलाई परिवर्तन गर्नु। दृढ व्रतले वृत्तिलाई बदलिदिन्छ। व्रतको अर्थ हो मनमा संकल्प लिनु र स्थूल रीतिबाट परहेज गर्नु। तिमीहरू सबैले पवित्रताको व्रत लियौ र वृत्ति श्रेष्ठ बनायौ। सर्व आत्माहरू प्रति आत्मा भाइ-भाइको वृत्ति बनाउनाले नै महान् आत्मा बन्यौ।

स्लोगन:- आफ्नो पवित्र श्रेष्ठ प्रकम्पनको चमक विश्वमा फैलाउनु नै रियल डायमण्ड बन्नु हो।